

nevzešly ani pochybnosti v tom směru, že snad některá v jeho místnostech hraná skladba mohla by býti chráněna. Budiž proto jen poukázáno na stálou v té příčině judikaturu bývalého vídeňského zrušovacího soudu (srv. zejména výstižné výklady v rozhodnutí č. 3531, dále v rozhodnutí č. 1454, 2192, 2212, 2274, 2277, 2831, 2861, 3361, 3484 a mnoho jiných), jakož i tohoto zrušovacího soudu (srov. na př. rozhodnutí č. 1945 sb. n. s.). K námitkám obžalovaného, obírajícím se otázkou, zda je tu důvod, vylučující vinu podle §u 2 e) tr. zák., budiž poznamenáno, že v obhajobě obžalovaného bylo by lze spatřovati toliko dovolávání se toho, že nevěděl, že čin jeho spadá pod ustanovení zákona o právu původcovském, tedy pod zákon trestní (viz na př. rozh. sb. n. s. č. 1945), takže stěžovatel z předpisu §u 2 e) tr. zák. nemůže těžiti (§§ 3, 233 tr. z.). Obžalovaný ústy svého obhájce při zrušovacím líčení též namítal, že nemůže býti uznán vinným již proto, že jednal v neodolatelném donucení (§ 2 g) tr. zák.), že totiž ze solidarity s říšským svazem hostinských v L. nemohl zapravovati poplatky za provozování. Touto námitkou netřeba se blíže obírat, ježto není dobře pochopitelné, jaké následky opodstatňující neodolatelné donucení, by mělo porušení této solidarity pro obžalovaného. Ostatně není v té příčině v rozsudku výroku, jenž by dovoľoval obžalovanému uplatňovati tento důvod bez-trestnosti. Podle toho, co uvedeno, jsou tu všechny zákonné náležitosti přečinu podle §u 51 zák. pův., i bylo zmateční stížnosti soukromého obžalobce vyhověti a obžalovaného uznati vinným podle obžaloby, při čemž se podotýká, že správně mohl býti obžalovaný uznán vinným pouze přečinem podle §u 51 zák. pův., nikoliv též podle §u 32 čís. 2, 34, 35 zák. pův., kteréžto části zákona neobsahují trestní sankce.

Čís. 2814.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Pojem »zařízení« zahrnuje v sobě i »součástky zařízení« bez ohledu na to, že jich lze použiti také k jiným účelům.

»Přechováváním« rozumí zákon všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafické nebo radiotelefonní; nesejde na době, po kterou se tak děje, stačí určitý, třeba i jen krátkou dobu trvající stav; nezáleží na účelu přechovávání; »přechovávání« nezačíná teprve, když radiotelefonní stanice jest již sestavena tak, že ji lze provozovati.

Subjektivní skutková podstata přečinu § 24 čís. 1 zákona nevyžaduje, by měl pachatel úmysl ono zařízení zatajovati.

(Rozh. ze dne 3. června 1927, Zm I 17/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře.

ze dne 27. listopadu 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 24 (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce uplatňuje stížnost, jak vychází na jevo z jejích vývodů, důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. Tento důvod zmatečnosti neprovádí po zákonu, dokazujíc, že se stěžovatel nedopustil přečinu podle §u 24 (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924 tím, že přechovával v roce 1926 v H. bez povolení ono radiotelefonní zařízení, jež sestavil pro svého synovce Antonína J-u, jež pak tomuto ihned odevzdal a pro něž si J. opatřil dne 5. května 1926 potřebnou koncesi. Stížnost nevychází tu z výroku rozsudkového, podle něhož stěžovatel spáchal onen přečin jediné tím, že přechovával před dnem 2. května 1926 v H. bez povolení ony předměty, jež podle rozsudkových zjištění přivezl a daroval spoluobžalovanému Josefu B-ovi v S., jež byly tomuto dne 2. května 1926 četnictvem zabaveny a jež rozsudek označuje za radiotelefonní zařízení, totiž krystalový přijímací stroj a různé jiné předměty, jež nejsou totožnými se součástkami, z nichž se skládá radiotelefonní stanice Antonína J-y, nýbrž brojí tu proti výroku, jehož rozsudek vůbec neobsahuje. Věcně dolíčen jest však onen důvod zmatečnosti potud, pokud námitky stížnosti směřující proti výkladu, jehož se dostalo ustanovení §u 24 (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, v napadeném rozsudku, znějí všeobecně a vztahují se proto také k onomu jednání, v němž rozsudek spatřuje přečin stěžovatelem spáchaný. Kdežto rozsudek pokládá ony součástky radiotelefonního zařízení, jež stěžovatel přivezl a daroval Josefu B-ovi a jež byly tomuto pak četnictvem zabaveny, za »radiotelefonní zařízení«, je zmateční stížnost názoru, že o takovém zařízení (pro přijímání rozhlasu) nemůže býti řeči, dokud přijímací stanice není upravena takovým způsobem, že jí lze použít k přijímání. S tímto názorem nelze souhlasiti. Nejvyšší soud trvá v tomto směru na právním názoru již opětně vysloveném (rozh. č. 1809, 1834, 2318 sb. n. s.) a j., že »zařízením radiotelefonním« ve smyslu §u 24 (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924 rozumí se i jeho součástky. Slovný výklad i názvosloví zákona, jeho účel i zpráva ústavně-právního výboru senátu Národního shromáždění k tomuto zákonu; dále různá ustanovení vládního nařízení ze dne 17. dubna 1924, čís. 78 sb. z. a n., k nimž jest v tomto směru rovněž přihlížeti, nasvědčují, jak Nejvyšší soud zejména v důvodech rozhodnutí čís. 2318 sb. n. s. obšírně dovodil, nepochybně tomu, že pojem »zařízení« ve smyslu onoho ustanovení zákona zahrnuje v sobě také »součástky zařízení« bez ohledu na to, že jich lze snad použít také k jiným účelům. Podle toho nezáleží na tom, zda je zařízení úplné a k provozu způsobilé čili nic. Že tu však šlo o součástky radiotelefonního zařízení, stížnost sama nepopírá. Ostatně odpovídal by pojmu »součástky radiotelefonního zařízení« a pojmu

»radiotelefonního zařízení« nepochybně již pouhý krystalový přijímací stroj, o němž tu šlo.

Stížnost napadá dále také výklad pojmu »přechovávání« ve smyslu onoho ustanovení zákona. V tomto směru uvádí nejprve, že nesouhlasí s názorem v rozsudku vysloveným, že doba a účel přechovávání jsou nerozhodnými. Z jejich dalších vývodů je patrné, že má za to, že jde o trestné přechovávání po rozumu onoho ustanovení zákona teprve tenkrát, když radiotelefonní stanice jest již upravena takovým způsobem, že jí lze použít k provozu. Poněvadž pak dále také zdůrazňuje, že stěžovatel neměl v úmyslu, zatajovati stanici, je, jak se zdá, také názoru, že přechovávání radiotelefonního zařízení znamená činnost, směřující k zatajování takového zařízení. Výklad, jež rozsudek dává slovu »přechovávání«, je podle názoru stížnosti tak široký, že by se stal trestným každý, kdo by jakýmkoli způsobem se dostal do styku se součástkami radiotelefonní stanice. »Přechováváním« rozumí zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, jak vysvítá z §u 3 (2), všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafické nebo radiotelefonní. Z doslovu a smyslu tohoto ustanovení zákona plyne, že skutečně nesejde na době, po kterou se tak děje; že postačí určitý, třebas i jen krátkou dobu trvající stav a že nezáleží na účelu přechovávání. Ježto je podle toho, co uvedeno, považovati za »radiotelefonní zařízení« i součástky takového zařízení, je zřejmo, že přechovávání radiotelefonního zařízení ve smyslu §u 24 (1) zákona nezačíná teprve, když radiotelefonní stanice jest již sestavena tak, že jí lze provozovati. Zda měl pachatel v úmyslu, radiotelefonní zařízení zatajovati čili nic, je pro výklad pojmu přechovávání a vůbec pro otázku viny lhostejno. Rozsudek zjišťuje skutkový stav, odpovídající přechovávání radiotelefonního zařízení; neboť bere za prokázáno, že stěžovatel měl u sebe součástky zařízení radiotelefonního, o němž tu jde, již v době přede dnem 2. května 1926.

Čís. 2815.

Skutkovou náležitost přečinů §§ 486 čís. 1, 2 tr. zák. »poškození věřitelů nebo jich části« musí soud zjistiti a odůvodniti; dělání nových dluhů (čís. 2 §u 486 tr. zák.) poškozují staré věřitele tím, že přistoupením nových věřitelů zmenšuje se kvota, která by jinak na ně vypadla; poškození nových věřitelů pak záleží tu v tom, že nový věřitel nabývá jako vzájemné plnění pohledávku pochybnou, často i značně nižší; placení dluhů a zřízení zástavy poškozují věřitele potud, pokud věřitel, jemuž bylo placeno (dána zástava) obdrží více, než by při stejnoměrném uspokojení věřitelů naň vypadlo.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, Zm II 36/27.)